

Dívány, asztal meg egy szék

PÉNTEK ORSOLYA

Óbuda januárban, egy szeles napos hétköznap délután: időzárványkláris. Mindegy, hogy a kétezres évek felől, a vaníliaáalom sárga és reményzöld színűre vakolt, napkollektoros újrapanelektől a hetvenes évek reménytelen betonembertelenségén át az ötvenes évek nagy, gangos melós bérházainak árnyékán, esetleg a Föld utca békés csöndjén át tartunk a Krúdy-ház felé, vagy épp a pannóniai időből itt ragadt amfiteátrum vagy a barokk Zichy-kastély mellett haladunk el, mielőtt odaérnénk; ebben a városrészben számtalan mese van, mesélnek az utcák, a házak és a terek, és az utca-szögletekben itt ott beleugorhat az ember egy másik korbba, ha jól figyeli.

Mivel immár csaknem húsz éve képtelenek vagyunk megenni az óbudai bújócskázást, most is évtizedeken sétáltunk át, hogy bepillantsunk a Magyar Kereskedelmi és Vendéglátó-ipari Múzeum tárlataira a Korona téren.

Szerintünk annyira nem járt rosszul a belvárosból ide költöző múzeum a jelenlegi helyével: a Krúdy Gyula utolsó lakhelyeként ismert ház és környezete úgy áll ma is, mintha nem épült volna köré új évezred, és ebben a tér-

ben igenis jó helye van egy ilyen profilú intézménynek.

Végül is akárhol kezdhettük volna, de mi a reklámtábla folyosón indultunk el: a múzeum állandó gyűjteménye a Nemzeti Kulturális Alapnak köszönhetően vált szép kollekcióná. A javarészt zománcozott, korabeli hirdetőablak közt éppúgy megtalálható a híres Unicum-hirdetés a hajótöröttel, mint a korabeli Nivea-reklámok vagy csokoládéhirdetések, sörreklámok, de látható itt régi üzletportál is.

Az egyik félreeső teremben berendezett Csárdás, polka, zepperli - Vendéglátás és zenemű kereskedelem a 19. században című tárlat, bevalljuk, inkább félsötét, poros bútorraktárra emlékeztetett minket, mint kiállításra, de mivel kifejezetten kedveljük a régi raktárakat, padlásokat, nagy szekrényeket és egyéb kincslelő helyeket, ez nem igazán zavart; ráadásul egy érintőképernyőn számtalan dokumentumot, táncrendet megnézhattunk. Ahogy a kiállítás szervezői írják, a 19. században - mivel kevés volt a hangverseny- és bálterem - nem egyszer a vendéglők adtak helyet a rendezvényeknek, amelyek rend-

szerint lakomával záródtak. A kiállítás a hangszerek mellett helyet kapott két korabeli vendéglői sarok is, valamint egy homályba vesző installáció a terem végében, amelyről nem tudjuk, hogy micsoda, mert nem találtuk meg a villanykapcsolót.

Ennek ellenére sem szeretnénk fanyalogni, a tárlat ugyanis a hangszerek, a zene, a tánc, a táncművelés mellett azt is bemutatja, miként zajlott a korabeli zenemű-kereskedelem - felbukkan a máig ismerősen csengő Rózsavölgyi brand is...

A kis ház udvarán át léphetünk be a Látványraktárba, amely szintén a múzeum állandó kiállításának a része - és ott aztán garantált a nagy padlása filing. Töménytelen korabeli tárgy halmozódik a vitrinekben a cipőhúzótól a villatisztító eszközön át a tűkörtojássütőig, a keménygallér-tartó doboztól a különféle tollhegyeken át a harmincas évekből származó különféle szőke és barna hajra! , a teáskannát melegen tartó babáig - ez tulajdonképpen egy játék baba, hatalmas, abroncsos szoknyával , régi teritékekig, bonbonos- és teásdobozokig, szalagos pólyáig, palatábláig, de van cikóriaká-

vés doboz és a 4711 nevű parfüm régi üvege is megtekinthető.

Persze volt olyan szerencsénk, hogy kihallgathattuk az épp arra járó idős hölgyeket, akik a tárlat láttán visszarevédvé egy régi korbba, mesélni kezdtek, és meséltek és meséltek, régi, ma már értelmetlennek tűnő tárgyokról.

”

A kiállításon helyet kapott egy installáció is, amelyről nem tudjuk, hogy micsoda, mert nem találtuk meg a villanykapcsolót.

keménygallérokra, cikóriára, teázásokra, parfümökre, és talán régi bálokról meg egy régi szerelemlől, amelyből végül a saját életük regénye lett. Egymás szavába vágva mesélték azt a régi fiatalságot, amikor mindez a sok dolog, amely ma a vitrinekben áll, a mindennapokhoz tartozott Óbudán és a Tabánban; és az ő fecsegésük kísért, amikor beléptünk a Krúdy szobába, ahol az óbudai lakásnak kívül azon szállodákát és vendéglátóhelyeket is bemutatják, ahol az író élt.

Alig valami. Egy dívány, egy asztal, egy szék, egy étkezőasztal és a vitrinben néhány tányér. A tárgyakból ennyi maradt meg a tablón sok minden az íróról, az írótlól.

Mégis ott perceg az a csönd, amittől úgy érezzük: most beléptünk egy Krúdy-regénybe. Még egy óbudai időzárvány. És intünk a pillanatnak, de maradni kár, megyünk hát kifelé, a vaníliaáalom sárga és reményzöld panelek felé.

Végül persze visszafordulunk, és jól tesszük: a Krúdy-ház utcai szobájának ablakából egy cserép virág elvörösödve ránk kacsint. ■



A Krúdy-ház megmaradt a panelek között

FOTÓ: CSUDAI SÁNDOR